

[Henning Rasmussen]

helt givet den mest problemfyldte del af forslaget. Det er her, de store modsætninger er mellem parterne.

Vi er enige i, at det vil være nødvendigt at få disse områder behandlet i et sådant paritetisk nævn, men skal det være de eneste? Det vil vi se meget nøje på. Vi har mærket os den kritik, som Foreningen af Yngre Læger er kommet med over for lovforslaget på dette punkt.

Spørgsmålet er også, hvilke rammer vi i Folketinget skal sætte for nævnets arbejde i øvrigt, men vi indrømmer blankt, at det er vigtige områder, hvor eventuelle ændringer i de gældende regler er meget bestemmende f.eks. for, om man kan være med til at bevare små sygehuse ved at have fælles lægelig vagt på kirurgiske og medicinske afdelinger, eller hvor en lidt ændret fortolkning af begrebet »dagarbejdstid« kan have stor betydning både for tilrettelæggelsen af lægernes arbejde og dermed for deres kontakt, for deres føling med patienterne og også for deres uddannelse.

Vi vil også gerne advare imod, at man begrænser det paritetiske nævns muligheder for at opnå enighed for meget og dermed også begrænser en eventuel opmands muligheder for at nå frem til et resultat, som trods uenighed kan accepteres af begge parter. Parterne skal have en rimelig mulighed for at nå frem til et resultat, der på et eller flere punkter afviger fra de synspunkter, regeringen har givet til kende i bemærkningerne.

Vi er også enige i, at det er meget nødvendigt at oprette faste stillinger på vore sygehuse til en lang række af de færdiguddannede, meget dygtige speciallæger, der i dag arbejder som 1. reservelæger. Det er nødvendigt af flere grunde. For det første fordi disse færdiguddannede speciallæger bør knyttes fast til den afdeling, hvor de udfører et højt kvalificeret arbejde, i stedet for at være i en 1. reservelægestilling, der jo som nævnt principielt er beregnet til en ansættelse for nogle år med uddannelse for øje. Det er også et stærkt og velbegrunder ønske fra det store flertal af disse speciallæger, der virker i 1. reservelægestillinger. Det er et problem, der må kunne løses nu efter mange års diskussioner og forhandlinger, og det er slet ikke nogen ny problemstilling, den er gennemarbejdet og gennemtænkt. Nu må der kunne op-

nås enighed, så dette vigtige problem bliver klaret.

Vi vil naturligvis under udvalgsarbejdet se nærmere på indholdet af denne del af forslaget, men vi er som nævnt enige i sigtet og håber så på, at parterne kan blive enige inden den foreslåede frist, der er den 15. september 1987, for det haster faktisk efterhånden.

Hvis enighed ikke opnås mellem parterne inden fristens udløb, foreslår regeringen, at ordningen gennemføres ved lov. Ja, det kan da godt være, at det kan vise sig at være nødvendigt, men det vil vi ikke tage stilling til i dag, det vil vi vente med til den tid.

Det nævnes i bemærkningerne i øvrigt, at regeringen vil nedsætte et udvalg, der bl.a. skal beskæftige sig med, hvordan uddannelsen kan lægges bedre til rette. Vi mener, at uddannelsen af yngre læger kan lægges bedre til rette, end den bliver i dag, selv om der givet i de senere år er sket betydelige fremskridt, men der kan nok skabes endnu større sammenhæng i uddannelserne, der kan nok i endnu højere grad end i dag gives tilbud i blokke, så lægernes flytteri reduceres yderligere, og der må også kunne gives større sikkerhed end i dag for, at den enkelte læge kan få den uddannelse, han eller hun ønsker, uden større ventetid.

Jeg vil gerne for en ordens skyld sige, at vi kan tiltræde § 8, der standser konflikten.

Jeg kan slutte af med at sige, at den socialdemokratiske gruppe på det grundlag vil kunne stemme for lovforslaget ved tredje behandling, formentlig med enkelte ændringer, som vi gerne vil diskutere i udvalget.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg vil gerne meddele, at jeg ikke vil tolerere, at hele debatten afvikles gennem korte bemærkninger, inden ordførerne har haft deres første indlæg.

Fru Elisabeth Bruun Olesen for en første og sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg kan forstå, at Socialdemokratiet er glad nu, hvor regeringen har lyttet til Socialdemokratiets råd og griber ind uden at gøre det – hvad skal man kalde det – endegyldigt, fordi man nu har det paritetiske nævn.